

מ"ת 12699/11/22 - מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב נגד סולימן אזברגה ע"י ב"כ עו"ד צרפתי ועו"ד דהן

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 12699-11-22 מדינת ישראל נ' אזברגה
תיק חיצוני: 533043/2022

בפני המשיבה נגד המבקש	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב	
סולימן אזברגה ע"י ב"כ עו"ד צרפתי ועו"ד דהן	

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר אותה הגיש המבקש לביטול תנאי מתנאי השחרור שלו והוא פסילתו מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

המדובר בפרשה אשר החלה בחודש נובמבר 2022 עת נהג לכאורה המבקש רכב בכביש בו המהירות המותרת היא 110 קמ"ש במהירות של 213 קמ"ש.

כתוצאה מאירוע זה, נעצר המבקש, שהה עצור מאחורי סורג ובריח עד להעברתו להמשך מעצר בתנאי איזוק.

בהמשך הפך המעצר למעצר בית עם אפשרות יציאה לעבודה כאשר לכל אורך התקופה (וכחלק מתנאי השחרור של המבקש) היה רישיון נהיגתו פסול עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו (תקופה כוללת של כ- 14 חודשים).

ברקע, כפר המבקש בעבירה שיוחסה לו, ותיקו מתנהל בפני מותב אחר בהליך הוכחות, זאת לאחר שהליך גישור אותו קיימו הצדדים בפני מותב שלישי כשל.

אין חולק כי אין כרגע צפי למועד סיום ההוכחות (קל וחומר כאשר אלו נדחו בשל המלחמה שברקע).

ב"כ המבקש טענה כי חלף זמן ניכר במהלכו מצוי המבקש תחת תנאי מגביל המונע ממנו כל נהיגה ברכב למעלה משנה, כאשר אין אופק לסיומו של מצב זה והכל כאשר למבקש עומדת חזקת החפות.

לטענת ב"כ המבקש המדובר בפגיעה שאינה מידתית ביחס לענישה שתיגזר על המבקש גם אם יורשע בסופו של יום, וככל שיישאר המבקש פסול, הרי שרכיב ענישה זה כבר ירוצה על ידו טרם קבע בית המשפט כי העבירה כלל בוצעה על ידו.

ב"כ המדינה התנגד לבקשה וטען כי רף מסוכנותו של המבקש גבוה מאד, ובהינתן שלחובתו גם עבר תעבורתי מכביד מאד, חלוף הזמן לא צריך להוות שיקול מהותי על בסיסו מוצדק יהיה לחדול את פסילת המבקש.

ענישתו הצפויה של המבקש (אם יורשע בהליך שמתנהל) חמורה משמעותית מהתקופה שבה פסול המבקש עד ליום זה מנובמבר 2022.

אין המדובר בהליך של "פסילה עד לתום ההליכים" הנובע מפקודת התעבורה אלא אחד מתנאי השחרור של המבקש בהליך המ"ת שלו, ולכן אין כל הצדקה לביטול תנאי זה מתנאי שחרורו של המבקש.

דין -

כעקרון צודק התובע בטיעונו כי המדובר בבקשה לעיון חוזר בתנאי שחרור שנקבעו עבור המבקש בהליך מ.ת, להבדיל מפסילתו של אדם כתוצאה מסעיף 46 בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: בפקודה).

בהתאם לחוק, פסילה הנובעת מסעיף 46 בפקודה פוקעת (ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת) בתוך 6 חודשים מהטלתה אם לא ניתן פסק דין בתיק בגינו ניתנה הפסילה מלכתחילה (זאת אלא אם הורה בית המשפט הוראה אחרת), וראה בעניין זה את סעיף 50(ב) בפקודה.

כאשר נפסל אדם עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו במסגרת תיק מ.ת (בקשה למעצר עד לתום ההליכים) והחלטה זו הינה חלק מתנאי שחרורו, הרי שסעיף 50(ב) בפקודה אינו חל, ולא קיים מכח החוק "תאריך תפוגה" ידוע מראש להחלטה על הפסילה. **(ראה בעניין זה את החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 8374/15 סטאי נגד מדינת ישראל).**

יחד עם זאת, התוצאה הפרקטית בשני ההליכים לעיל בגינם נפסל רישיונו של אדם עד לתום ההליכים היא זהה - מניעת יכולתו של אותו אדם לנהוג ברכב, שעה שחזקת החפות עדיין עומדת לזכותו.

ביחס למקרה הראשון (פסילה מכח פקודת התעבורה) הכריע בית המשפט העליון בסוגיה:

בבש"פ 8514/05 איוב אבו צעלוק נגד מדינת ישראל נקבע:

"פסילת רישיון נהיגה על פי הוראה זו יש בה מימד של ענישה טרם הרשעה וראוי כי השימוש שיעשה בה יהיה

מדוד וקצוב בזמן. פסילה טרם הרשעה שאינה מוגדרת בזמן אינה מידתית ואין לקבלה. (להלן: הלכת אבו צעלוק)

ובהמשך לקביעה זו של בית המשפט העליון, בית המשפט המחוזי בבאר שבע יצק תוכן פרקטי

בבע"ח 18244-04-13 אבו סגיר רחמי נגד מדינת ישראל, שם נהג העורר במהירות לכאורית של 172 קמ"ש מקום בו המהירות המותרת הייתה 90 קמ"ש ובית המשפט המחוזי דחה את בקשת המדינה לפסול אותו עד לתום ההליכים (ותק נהיגתו היה קצר - 4 שנים ולחובתו 3 עבירות תעבורה).

ביחס למקרה השני (פסילה שהיא חלק מתנאי שחרור בהליך מ.ת) טרם נמצאה או ניתנה פסיקה זהה לזו שהתקבלה בהלכת אבו צעלוק, אך ברור על פניו כי המדובר באותו עיקרון של מידתיות אשר צריך להחיל גם על פסילה הנובעת מתנאי שחרור של אדם, בדיוק כפי שלאחר חלוף זמן ניכר, בוחן בית המשפט את התמשכות מעצרו של אדם אשר ההליכים בתיקו ממשיכים להתנהל.

חלוף זמן ניכר, ללא כל הפרות מצדו של משוחרר בתנאים, מהווה הצדקה מכח החוק לקיים עיון חוזר בתנאי שחרורו.

14 חודשים רצופים בתנאי פסילה ללא כל הפרה מצד המבקש, עונים על הגדרת "חלוף זמן ניכר" קל וחומר כאשר אין אופק לסיום הליך ההוכחות שמתנהל כנגד המבקש.

ודוק - כנסת ישראל סברה כי כאשר מקור הפסילה הוא סעיף 46 בפקודה, ראוי כי זו תפקע (אף ללא כל החלטה שיפוטית) **בתום 6 חודשים אם ההליך המשפטי לא תם בפרק זמן זה.**

במקרה שבפני, חלפו כבר 14 חודשים (יותר ממכפלת הזמן שבסעיף 50(ב) בפקודה) וההליך העיקרי בתיקו של המבקש עדיין מתנהל.

לא נעלמה מעיני לרגע המהירות הקיצונית שמיוחסת למבקש (אף כי בפער המהירות מעל למותר המדובר בכביש בו המהירות המותרת היא 110 קמ"ש להבדיל מכביש בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש, בהמשך לטיעוני התובע בפני בעניין זה).

גם לא נעלמה מעיני כמות ההרשעות החריגה של המבקש, אך מנגד המדובר באדם עם ותק נהיגה של 41 שנים (!) ורוב הרשעותיו התיישנו.

אני מסכים לחלוטין עם המדינה כי מדובר באירוע קיצון המעיד על מסוכנות שיש ליחס למבקש, ובדיוק בשל כך הוא נעצר, היה מאחורי סורג ובריח, הועבר להמשך מעצר באיזוק, ורק לאחר תקופה ארוכה הועבר למעצר בית חלקי.

לכל אורך תקופה זו גם היה פסול לנהיגה, כך שלא ניתן לטעון כי נהגו עמו ב"כפפות של משי".

המדובר בפרק זמן ארוך מאד בו נתון המבקש בתנאים מגבילים, ולאחר 14 חודשים של פסילה רציפה (ללא הפרות)

כאשר חזקת החפות נתונה למבקש, נכון בעיני לחדול את פסילתו עד לתום ההליכים, פן משכו של תנאי שחרור זה יוביל למצב אבסורד בו ירצה את רוב ענישתו העתידית ברכיב ענישה זה מבלי שניתן לדעת היום האם כלל ביצע את העבירה המיוחסת לו.

מכל המתואר לעיל, ובאיזון שבין משך הפסילה בה היה נתון המבקש לבין משך התמשכות ההליך המשפטי בעניינו, אני מחליט להורות על ביטול פסילתו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

לא יהיה כל שינוי ביתר התנאים המגבילים בהם שוהה המבקש.

כדי לאפשר אורכה למדינה להחליט האם היא מגישה ערר על החלטתי זו, אני קובע כי **החלטה זו תיכנס לתוקף ביום 17.1.24 בשעה 12:00, אלא אם לפני מועד זה תגיש המדינה ערר, או אז תעוכב ההחלטה עד להכרעה של בית המשפט המחוזי בבקשה זו.**

ניתנה היום, ד' שבט תשפ"ד, 14 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.